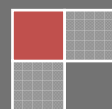


2008.



Politička platforma
Libertarijanskog kluba

Libertarijanski Klub
2008.





Libek u svom delovanju afirmiše elementarne postulate i ideje **klasičnog liberalizma**. Mi pre svega verujemo da društvo podrazumeva **slobodne pojedince** koji su sposobni da koriste svoju slobodu na način na koji to sami žele, ne ograničavajući pri tom delovanju slobodu drugih pojedinaca. Individualna sloboda, koju određujemo kao odsustvo prinude, predstavlja neprikosnovenu vrednost. Najveća pretnja ovako definisanoj slobodi dolazi od različitih institucionalizovano-prinudnih mehanizama države. Ti mehanizmi onemogućavaju pojedinca da svoju slobodu koristi na sebi svojstven način. Pojedinaac je slobodan da čini sve, osim onoga što je izričito zabranjeno, država sme da čini samo ono što je izričito dopušteno.

Funkcije **minimalne države** trebalo bi pre svega da podrazumevaju efikasni i nezavisni pravni sistem kao i opštu bezbednost svih građana. Stepenn umešanosti države u ostalim sferama društvenog života mora biti predmet rasprave, drugim rečima, mi se zalažemo za demistifikaciju moći i prisutnosti države u raznim sferama (privreda, školstvo, zdravstvo). Libertarijanizam državu doživljava kao “noćnog čuvara” i kao “**nužno zlo**”, pa je zbog toga određuje kao minimalnu državu. Država svojim zakonima garantuje poštovanje nekih opštih pravila, budući da cilj zakona nije, kako je upozoravao Džon Lok, da ograniči, već da očuva i uveća slobodu.

Verujemo da su **interesi** osnovna pokretačka snaga delovanja pojedinaca. Put do stabilnog blagostanja moguć je samo ukoliko svaki pojedinac sam definiše, u skladu sa ličnim mogućnostima, svoje ciljeve bez uplitanja bilo koga sa strane. Slobodno sukobljavanje individualnih i grupnih interesa pri čemu država samo brine o pravnom okviru, odnosno o poštovanju pravila igre, jeste bitna odlika društva za kakvo se mi zalažemo. Slobodnim izborom pojedinac se može opredeliti da potrebe drugih pretpostavi svojim potrebama. **Solidarnost i altruizam** jedino su mogući ukoliko proizilaze iz slobodne saglasnosti pojedinca, u suprotnom radi se o prinudi. Država insistira na veštačkom mehanizmu solidarnosti (kroz prikupljanje poreza i doprinosa) kojim ne samo da sputava slobodne pojedince u svojim privatnim delovanjima već i onemogućava iskreno ispoljavanje humanih vrednosti. Ukoliko se pojedinac slobodno opredeli da neki deo svoje privatne svojine (zarade) podari, on to čini znajući kome daje i zašto daje. Ako plaća poreze on niti zna kome daje niti zašto daje. Svako uzimanje od pojedinca mora biti praćeno njegovim dobrovoljnim pristankom. Smramo da je država dužna da, namećući minimalne poreze, građane precizno upozna sa tačnom svhom tih izdataka. Jednostavnija ali profesionalnija administracija efikasnija je za slobodno društvo od glomaznog činovničkog aparata sa bezbroj funkcija. Pri tom bi i državna potrošnja bila drastično smanjena.

Distancirajući se od paternalističke države slobodni pojedinci moraju da povrate svest o značaju **individualne odgovornosti**. Slobodno društvo mora da bude istinski nezavisno u odnosu na agresivnost države. Držeći građane u neznanju, država najgrublje manipuliše njima jer im predstavlja državnu realnost kao najbolju i jedino moguću realnost življenja.

Državna politika je i suviše prisutna u medijima, obrazovanju, kulturi, nauci pa i sportu. Zalažemo se za opštu deregulaciju medija, kao i za privatizaciju javnog servisa, za obrazovanje koje će pre svega da uvažava individualnost i različitost svakog pojedinca, za kulturnu sferu imunu na partijske pritiske, za slobodno naučno stvaralaštvo i za depolitizaciju i dekriminalizaciju sporta. Jedan od načina da se država udalji iz **obrazovanja** jeste kroz procese privatizacije. Slobodne porodice imaju pravo da utiču ne samo na izbor škole već i na nastavni plan i program. Obrazovanje treba za krajnji cilj da ima interese i potrebe pojedinaca, a ne interese elita na vlasti.

Postoje pojedinci koji nemaju svest o svojoj slobodi pa zbog toga ne mogu da budu odgovorni za svoje postupke. Ukoliko ni njihove porodice ni slobodno društvo dobrovoljnim aranžmanima kroz, na primer, privatne fondacije i zadužbine ili starateljske porodice, ne uspeju da se postaraju o ovakvim osobama (maloletna napuštena deca i mentalno oboleli) onda će im država iz krajnje nužde pomoći.

Od presudnog je značaja da građani na pravi način uvide da je svaka redistributivna državna intervencija trošenje upravo njihovih **privatnih sredstava**. Međutim, u društvu takođe postoji i latentni strah od odsustva države. Ovog odsustva se sigurno ne plaše oni pojedinci koji su spremni da vrednim radom i trudom kao i uz slobodno korišćenje svojih iskustava, znanja, talenata i strasti, teže unapređenju svog i života svoje porodice. Ravnopravna tržišna utakmica najbolje je okruženje za ostvarenje takvih ciljeva.

Imajući u vidu osnovna načela libertarijanizma, Libek će se u svom delovanju jasno zalagati za:

- **otvoreno tržište i slobodnu konkurenciju**
- **privatizaciju javnog sektora i transparentnu reformu državnih institucija**
- **neprikosnovenost slobode govora i izražavanja**
- **seljenje državne birokratije iz slobodnog društva kako bi se ono osamostaljivalo**
- **antikorupciju i nepristrasnost institucija minimalne države**
- **oslobađanje od svih vrsta državne prinude (npr. obavezno služenje vojnog roka)**
- **nepovredivost privatnog domena pojedinaca**
- **deregulaciju (drastično smanjenje poreza)**
- **jako i nepristrasno sudstvo**
- **denacionalizaciju i povraćaj nelegalno otete svojine**
- **afirmisanje vrednosti kapitalizma.**